

за свойства-та Божии. Тя му казуваше че Богъ е духъ; че той ся намѣрва на сѣкъ-дѣ; може сичко да прави; сичко види; чува сѣкъ думъ; знае и найскрѣшицы-тѣ наши помысли; люби само което е добро и мрази сѣко зло; че негово-то съществованіе пѣма начяло нито край.

Тогази Хенрихъ хванѣ вече да намѣрва удоволствіе въ разказванія-та на господя-та за Бога, и често самъ си прѣдлагаше питаія за този прѣдмѣтъ. Скоро той научи, че Богъ е сътворилъ сичкый-тѣ свѣтъ въ шесть дена, и въ седмый-тѣ починѣлъ отъ сичкы-тѣ си работы; че той направилъ мъжъ-тѣ и женѣ-тѣ, които отъ найнапрѣдъ были невинны, но испослѣ — тѣзи наши прародители, Адамъ и Ева, паднѣли въ искушеніе и вкусили отъ запрѣтены-тѣ плодъ; че тѣй грѣхъ-тѣ влѣзѣлъ въ свѣтъ-тѣ, и че синца ный, като потомцы Адамовы, сѣщо тѣй смы заразены отъ грѣхъ-тѣ. — На туй Хенрихъ попыта: що е това дѣто ся казва грѣхъ?